

et fruit la memòria em dubla, perquè
jo bé parlant de la foto de la Mercedes
i venent de jur, merca merca,

I, merca merca, caldrà que plegui
perquè no deixa de quedar penjada a ja.
No obaus sense aparir la terra feli-
citati 'en la diada d'arri. St. Jaak!
Ah! Com acorts, aquest dia de la mem-
-infantesa! Oví, mon la mare com
tots ens havau recordat molt. Aquella
Plata de crema, hora i arri era l'últim
pays? En fi, ja tornarem de nov diada,
reunyalats. Les reinven i serem felices
com podem enre et dos enumerats nos,
prens de la tena. El nostre amor
si vin sempre i ho s'at malgrat
et anys conuenin a fa- nos conuenir
Les oportelles, ventat Mercedes?

I, merca merca, no desespis. Fei
Com jo, sapiguin preude la vida amb
vergüencia i no fa excusis cas de la
misèria present. Aquesta misèria veic
i ei el pedisti de altre dia, que el
desti em menon per als dos justats.
Tho die ja. Penca fue no atar tota al
mer i penca faulle' amb altres des-
graciats (mí, fue nos altres) que s'ofeguen
pels nervis de les presons i els pobles que
han caigut deixant un negoci ple de lle-
grimes i misèria. Tu em tins a mi, com
a suprat principal i sigui el fue sigui
et dos confits, salvamen- be aprata des-
de vida triste i negra.
Merca merca, el reon' em i et pobles
des- de tot paper

Honi 19-III-41

76

Maria sempre estimada: Ves per on ja son dues les cartetes, teves que he rebut d'ensà del diuençfl.

En la 1^a li auaven les fotos de la Mercedes. Estan tot molt bé particularment la que no coneixeria
és la petita. Se'n va a fer dos anys, veritat? Adjunt, merca merca, et retorno la que és ben teva
l'altre la guardau jo, d'acord mocosot meu?

I quina dona tinc! Tant aviat està alegra com tristeta. Creu-me, merca merca, que sofreixo
molt per tu. Jo mon veig la situació però res puc fer per a avançar els fets. No desespis. Tho
die en cada carta i no em causari de repetir-t'ho. Pren paciència, Maria merca, un temps més. Les
coses s'arreglaran, no en dubtis i aviat referem el nostre somni en realitat oiva. Jo ja ho veus, et
sugeria la solució Fourton. Jo també compuenia que no era molt bona, però es mitjana que es
tot el que podria aconseguir. M'he enterat ja de moltes coses. En primer terme, no arreglen
els papers com a "bonne" com diuen ací. Això està prohibit a les estrangeres i si arreglen
alguna documentació, merca merca, és agrícola i se'jous casos justificats quan al poble no
hi ha persona que vulgui treballar a la casa, compuen? Ja ho veus. Alin m'ho dieu la secre-
taria de l'Ajuntament. Nosaltres ací no podem sortir. Per a deixar el poble necessitem un salva-
conduit de la prefectura i cal sol·licitar-lo amb quinze dies d'anticipació i adjuntar un
munt de fotos. Ja veus quin panorama; per a vindre jo a Fourton (en el cas que te haguessis anat
allí) necessitaria les fotos a dotzenes i cada quinze dies fer instàncies. Això seria el de menys
peu. Jo, merca merca, prou penso i repenso i no veig solució bona. Qualsevol és pitjor que la
present. També hi ha la cosa que ací s'acabaria el treball aviat (uns tres mesos, potser) i
allavors, que?, em die jo. Indubtablement que com estan les coses el millor és que segueixis aquí
i si creus que chey la mané hi sobres, amb temps suficient i sense córrer cercar alguna al-
tra casa on puguis estar relativament bé. No ho veus tu així, Maria merca?

Se'm oblidava! Escriv-me en castellà. No ho facis amb por. Jo t'he contestat algun
ma carta en castellà també. És així que sembla que el dit no és tant sen-
re' així alguna regla. ^{tit però així es la primera carta.} Jo et corregiré les faltes i et recorda-
Que donara jo per cercar alguna solució. Només hi ha de moment aquesta: Sollicitar de cada
quant en quant un permís i vindre ací tu en pla de veraneig a passar uns dies, o bé vin-
dre jo cas que surtis d'on ets i al nou lloc hi pugui vindre sense estorbar. Ací veneta me va
pots vindre. De divertit no ho passarem molt, però com que el que desitgem és veure'us i abra-
sar-nos ja serà ben pagat tot. Dis-me quan vulguis vindre. Finc que cercar una xambra. Ja
et deia que si no fos perquè estic de cuinar ja dormiria independent en algun lloc. L'altredia
(el diumenge) vaig anar a la gare per enterar-me del preu del viatge però trucava a la guixe-
ta i ningú respongué. Ja me'n enteraré, descuida. Estiguis al tanto i pots prendre algun ex-
pres però se'jous quin cal que baixis a Carcassonne que ací no para. Allavors caldrà esperar al-
gun altre tren. Ací n'arriuem al matí, a quarts d'onze, a les sis de la tarda i pots veure algun més
i està així a mitjoretà de tren de Carcassonne.

També, veneta meua, aconsella que no vinguis así a treballar el nostre règim de vida.
Qualsevol dia això pot petar. És la vida i està plena d'incomprensions. No t'alarumis, que jo
estic bé i a gust de tothom, però és allò, qualsevol cosa ja es parla de posar-se a treballar in-
dividualment. Passi el que passi, nosaltres som els tres que no ens separarem, però se'jous veji
seré jo qui prendria un dia determinat la fugida si mai veig que soc una carga. Ahoi no
ho soc pas, perquè ^{en} defensor però si se'os pocs els ingressos són minsos i jo no sé estar
se'jous de quina manera. Mentrestant jo m'informo, on podria estar millor en un cas deter-
minat, i al grup de T. E. que més em convinyui saltaria. No t'alarumis que això no ho dic pas
com a cosa que existeixi, tot el contrari pous, però cal estar sempre atent i vine amb un ull
obert. Per cent que tinc non récépissé i la durada és d'un any, però no importa això se'jous
anessin les coses.

Maria meua, tinguis confiança i no desesperis. No estem pas ni solts ni abandonats
com tants altres. (Llegues la carta de la Carme i t'entra bona confiança, veritat? El seu pen-
sament és ajudar-nos en quan pugim, els de Cervera igual així com els d'Agramunt. Això
és un gran consol, així com per part dels amics no podem queixar-nos. Tot han respost quel que
han pogut. I ara que parlo d'amics et diré que no llegires bé l'última carta d'en Ferris escrita
en tinta vermella i rebuda a darrers de setembre. La recordes, ara? Jo no l'he contestat, però
el Manuel no parla per boca de ningú sino' per cartes que s'han creuat entre els dos i avui
en Pau ha deixat d'escriure ja. Ja parlarem de tot. No ho sé però també com al teu home